

သိန်းမင်းစာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပျိုလှပျိုရိုးမေ

တံတိုင်းတွေဘယ်ကပိုခြားမေ

အခန်း (၁)

"ဟယ် ... မြလေးငုံ ရောက် လာပြီကိုး"

"ဟုတ်တယ် ဒေါ်လေး"

"ဒါနဲ့ မနက်ဖြန်မှ ရောက်မှာ ဆို"

"ဟုတ်တယ် ဒေါ်လေး တစ်ရက်စောပြီး မေမေက လွှတ်လိုက်လို့ "

"အင်း ... မမတို့ များ သူ့သမီးကို တော်တော်ပွဲထုတ်ချင်နေတာ"

ဒေါ်သီတာက ပြင်ဦးလွင်က သူ့အမေ ဒေါ်သဇင်နဲ့ သမီးကြီးမြလေးငုံ
ကို ကြည့်ပြီး ရယ်မောဝမ်းသာစွာ ပြောလိုက်သည်။ ။

"ကဲ .. တူမကြီး ခရီးပန်း လာပြီ၊ နားလိုက်ဦးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေး"

ဒေါ်သီတာက ချမ်းသာသူပီပီ ထည်ထည်ဝါဝါ နေထိုင်ပြီး အိမ်မှာ လ
ည်း အိမ်ဖော်တွေနှင့်ပါ။ သားသမီးမရှိသူ ပီပီ သူ့အစ်မက မွေးထား
သော တူမသုံးယောက်နှင့် တူတစ်ယောက်ကို အလွန်ချစ်၍ အရေးပေး
သည်။ ။

ရာထူးရာခံကြီးသော ခင်ပွန်းရဲ့ မွေးနေ့ပွဲကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ခ

မီးနားစွာ စီစဉ်ထားသည်။ ။ ထိုပွဲကို အစ်မရဲ့ မိသားစုကို လှမ်းဖိတ်သည်။
။

"ဒေါ်လေးက မမတို့ မိသားစုအားလုံးကို လာစေချင်တာ"

"ဒေါ်လေးရယ် အိမ်မှာ က မအားကြဘူး၊ သရဖီတို့ သုံးယောက်အလုပ်နဲ့ အားရတယ်မရှိဘူး"

"အင်း ... မမကြီး ခမျာမှာ လဲ အိမ်ဖော်တစ်ယောက်တောင် မထားနိုင်တော့ ပင်ပန်းတာပေါ့"

"ငုံက ကျောင်းပြီးတော့ မေမေ့ကို အိမ်မှာ အပြည့်အဝကူလုပ်နိုင်ပါပြီ"

"ဟုတ်တာပေါ့၊ မြတ်လေးငုံက လိမ္မာတာကိုး"

အဒေါ်ရဲ့ ချီးကျူးစကားကြောင့် မြတ်လေးငုံက ပြုံးလိုက်သည်။ ။

"ကဲ ... အခန်းထဲမှာ နားဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ဒေါ်လေး"

မြတ်လေးငုံက သူ့အတွက် စီစဉ်ထားသော အခန်းထဲကို ဝင်လိုက်သည်။ ။ ဒေါ်သီတာက အခန်းကို သပ်ရပ်စွာ နေချင်စဖွယ် ပြင်ဆင်ထားသည်။ ။

အဝတ်အစားလဲ၊ ခဏနား ရေချိုးပြီးအခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာသည်။

။

"ဒေါ်လေး၊ ငုံ ဘာကူရမလဲ"

"မွေးနေ့ပွဲအတွက် အိမ်မှာ ပြင်ဆင်ရဦးမှာ မဟုတ်လား"

"သမီးဦးလေးရဲ့ မွေးနေ့က အိမ်မှာ လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး"

"ဒါဆို ဘယ်မှာ လုပ်မှာ လဲဟင် "

"ဆီဒိုးနား ဟိုတယ်မှာ လုပ်မှာ "

"ဟုတ်လား၊ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီး ကုန်မှာ ပေါ့နော် "

"ဟုတ်တယ်၊ ကိုလွင်က သူ့ရဲ့ ငါးဆယ့်ငါးနှစ်မြောက်မွေးနေ့ကို အကြီးအကျယ် လုပ်ချင်တယ်ဆိုလို့ စီစဉ်လိုက်တာ "

ငွေပိုငွေလျှံ သိပ်မရှိဘဲ ဝင်ငွေကို တိုင်းတိုင်းတိတိနှင့် စနစ်တကျသုံး စွဲရသော မိသားစုတွင် ကြီးပြင်းလာရသော မြတ်လေးငုံက ဟိုတယ်ခန့်မြောက်သဖြစ်သလို သည် လိုသုံးနိုင်သော ဘဝကိုလည်း အားကျမိသည် ။

"ဒေါ်လေးလို မေမေသုံးနိုင်ရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲ "

ခြူးခြူးခြံခြံနှင့် နေရသော မိခင်ရဲ့ ဘဝကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ပြီး သနား နေသည် ။ သူ့အတွက် အကောင်းဆုံးဆိုပြီး ချုပ်ပေးလိုက်သော ဝတ်စုံ ကို ခရီးဆောင်အိပ်ထဲက ထုတ်ပြီး အင်္ကျီချိတ်နှင့် ချိတ်ထားလိုက်သည် ။

"မြတ်လေးငုံရေ ဆာရင်စားထားနော်၊ ဒေါ်လေး ကိစ္စရှိလို့ အပြင်သွားမယ်၊ အပြင်မှာ စားဖြစ်ဖို့ များ တယ် "

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်လေး "

ဦးလေးက အ လုပ်သွား၊ ဒေါ်လေးက အပြင်ထွက်နှင့်မို့ အိမ်မှာ မြ လေးငုံ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။ မနက်ဖြန်သူဝတ်မည့် အဝ တ်အစားတွေကို မီးပူထိုးလိုက်သည် ။

"ငါနဲ့ အတူ ညီမတစ်ယောက်လောက် ပါလာရင် ကောင်းမှာ "

သူနှင့်အတူ တစ်ယောက်ယောက် အဖော်လိုက်ပို့ရန် ညီမတွေက

ကျောင်းတက်နေသည် ထက် အပိုငွေ အကုန်မခံနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည် ။

တစ်နေ့လုံး တစ်ယောက်တည်း ပျင်းရိစွာ နေရင်းနှင့် ညနေရောက်သွားသည် ။ ဒေါ်သီတာက ညနေမှ ပြန်ရောက်လာသည် ။

"မြတ်လေးငုံရယ် ဒေါ်လေးက အလုပ်တွေ မပြတ်တာနဲ့ ပြန်မလာနိုင်ဘူး၊ မြတ်လေးငုံ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေပြီလား"

"ရပါတယ် ဒေါ်လေးရယ်"

ဦးလွင်က နောက်ကျမှ ရောက်မည်ဆို၍ ညစာကို တူအရီးနှစ်ယောက် အတူစားလိုက်ကြသည် ။ ဦးလွင်က ချမ်းသာသော မျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်လာသဖြင့် ငွေကြေးဥစ္စာ ပြည့်စုံသည် ။

ရာထူးရာခံကလည်း ရှိသဖြင့် အစစအရာရာ ပြည့်စုံနေသည် ။ ဒေါ်သီတာက သားသမီး ရတနာ မရှိသော်လည်း ငွေကြေးမနက ပြည့်စုံသည် ။ လင်ယောက်ျားကို ကြောက်ချစ်ရုံသေပြီး လင်ယောက်ျားရဲ့ ဩဇာကိုလည်း မလွန်ဆန်နိုင်သူ ဖြစ်သည် ။

လင်ယောက်ျားက သုံးပိုင်ခွင့် ပေးထားသော ငွေကြေးထဲကမှ အစ်မဖြစ်သူကို တစ်ခါတစ်ရံ ထောက်ပံ့သည် ။ အလွန် မာနကြီးသော ဦးမြင့်ဆွေက ခယ်မရဲ့ ထောက်ပံ့မှုကို လက်မခံရန် ဇနီးသည် ကိုမှာ ကြားထားသည် ။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်သဇင်က ညီမပေးသည် ကို မယူရဲပါ။ အတင်းမေးလျှင် လင်ယောက်ျား မသိအောင် လက်ခံလိုက်သည် ။

ညစာစားသောက်ပြီး ဧည့်သည် ရောက်လာ၍ ဒေါ်သီတာက ဧည့်ခံစကား ပြောရင်း မိုးချုပ်သွားသည် ။ မြလေးငုံ အိပ်ခန်းထဲမှာ ပျင်းရိစွာ လှဲရင်း အိပ်ပျော်သွားသည် ။

ဒေါ်သီတာက မြလေးငုံရဲ့ အခန်းကိုရောက်ပြီး မြလေးငုံအိပ်ပျော်နေသည် ကိုတွေ့ပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။ ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် မြလေးငုံ အိပ်ရာထတော့ ဒေါ်သီတာတို့ မနိုးသေးပါ။ ခုနစ်နာရီလောက်မှာ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး နိုးကြသည်။ ။

ဦးလွင်က ရေချိုးစားသောက်ပြီး ထွက်သွားသည်။ ။ ဒေါ်သီတာကလည်း ရေမိုးချိုးပြီး ဟိုတယ်မှာ စီစဉ်စရာရှိသေးသည် ဟု ဆိုကာ ထွက်သွားပြီး နေ့ခင်းမှ ပြန်လာသည်။ ။

"မြလေးငုံရယ်၊ ဒေါ်လေးဖြင့် ဟိုတယ်မှ လုပ်တယ်ဆိုတော့ မောလိုက်တာကွယ်"

ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဒေါ်သီတာက သူပင်ပန်းသည့်အကြောင်းတွေကို ပြောသည်။ ။ စကားပြောဆိုနေရင်းကနေ မြလေးငုံကိုကြည့်ရင်း ဒေါ်သီတာက အဝတ်အစားကို မေးမြန်းရန် သတိရသွားသည်။ ။

"ဟယ် ... အခုမှ ဒေါ်လေး သတိရတယ် မြလေးငုံ ဘာဝတ်မှာ လဲ"

"မေမေ အသစ်တစ်စုံ ချုပ်ပေးလိုက်ပါတယ်"

"ဟုတ်လား"

ဒေါ်သီတာက အာရုံများ နေ၍ အသစ်တစ်စုံပါသည် ဆိုသဖြင့် ဆက်မပြောတော့ပါ။ ညနေ ရေမိုးချိုးပြင်ဆင်ပြီး အခန်းထဲမှာ ထိုင်နေသော မြလေးငုံထံသို့ ဒေါ်သီတာ ဝင်လာသည်။ ။

"မြလေးငုံ အဝတ်အစားလဲတော့လေ သွားတော့မှာ "

"လဲပြီးပါပြီ ဒေါ်လေးရဲ့ "

ဒေါ်သီတာက မြလေးငုံရဲ့ အဝတ်အစားကိုကြည့်ပြီး တအံ့တသြမေးလိုက်သည်။ ။

"ဟင် ...ဒါ မြလေးငုံမှာ ပါတဲ့ အကောင်းဆုံး အဝတ်အစားလား"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ မေမေက ဒီဝတ်စုံအတွက် ပိုက်ဆံတွေကုန်ပြီး ချုပ်ခလဲ ဈေးကြီးကြီးနဲ့ ချုပ်ပေးလိုက်တာပါ"

"ဪ ... ဖြစ်ရလေ ဒေါ်လေးက လာလာချင်း အဝတ်အစားကြည့်ပြီး ဝယ်ပေးရမှာ မေ့သွားတယ်"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဒေါ်လေးရယ်၊ ဒီဝတ်စုံက ကောင်းနေတာပဲဟာ"

မြလေးငုံ အကောင်းဆုံးဟု ဖြေသော အဝတ်အစားက သူတို့ လူကုယံတွေအတွက် အိမ်နေရင်းသာသာ အဝတ်အစားဖြစ်နေသည် ကို မြလေးငုံ မသိရှာပါလား။

"အင်း ... ဒီအချိန်မှ ရယ်ဒီမိတ် ပြေးဝယ်ဖို့ အချိန်မရတော့ပါဘူး"

ဒေါ်သီတာက သက်ပြင်းချရင်း ညည်းညူ လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ လက်ထဲက ရတနာဘူးကို ဖွင့်လိုက်သည် ။

မီးခိုးရောင်ဖျော့ဖျော့နှင့် အရောင်အဆင်း တောက်ပခြင်းမရှိသော မြလေးငုံကိုကြည့်ပြီး သနားသွားသည် ။

"ဒီထဲက တစ်စုံ ကြိုက်တာဝတ်နော်"

"ဟင့်အင်း မဝတ်တော့ပါဘူး ဒေါ်လေးရယ်"

"ဒေါ်လေးတူမဖြစ်ပြီး ဘာလက်ဝတ်လက်စားမှ မဝတ်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဧည့်ကောင်းဆောင်ကောင်းတွေ လာမှာ ကွယ့်"

ဒေါ်သီတာက အတင်းဝတ်ခိုင်းတော့ မြလေးငုံက မငြင်းသာတော့ပါ

"ဒီပုလဲဝမ်းဆက်ပဲ ငုံ့ဝတ်မယ် ဒေါ်လေး"

"အေး .. ဝတ်ပါကွယ်"

ဝတ်စားပြင်ဆင်ပြီး ဟိုတယ်ဆီသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည် ။ ဧည့်သည် များ မရောက်မီ ဟိုတယ်ကို ကြိုသွားပြီး ပြင်ဆင်ကြသည် ။ မကြာမီ ဧည့်သည် တွေ တဖွဲဖွဲရောက်လာပါတော့သည် ။

ဒေါ်သီတာက မြလေးငုံကို သူ့မိတ်ဆွေများ နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည် ။ လူငယ်ထဲက သတိုးနိုင်နှင့် စောနောင်ဆိုသူတို့ နှင့်လည်း မိတ်ဆက်ပေးသည် ။

သတိုးနိုင်ဆိုသော စီးပွားရေးသမား၊ ချောချောသူတစ်ယောက်နှင့် မြလေးငုံက တစ်စားပွဲတည်း ထိုင်ဖြစ်ကြသည် ။ အခြားဧည့်သည် များ နှင့် စကားပြောရင်း သတိုးနိုင်က သူ့ကို အလေးထားပြီး ဆက်ဆံသည် ကို ခံစားတွေ့ရသည် ။

ထိုနေ့ည အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး အိပ်မပျော်နိုင်သေးဘဲ တစ်သက်နှင့်တစ်ခါ ကြုံခဲ့သော စည်ကားထည်ဝါသည့် ဧည့်ခံပွဲအကြောင်းကို တွေးမိသည် ။

ပညာတတ်၊ ငွေကြေးချမ်းသာပြီး ငယ်ရွယ်ချောမွေ့သော သတိုးနိုင်သည် မြလေးငုံရဲ့ နှလုံးသားအရိုင်းလေးအတွက် စိတ်ကူးယဉ်စရာ ဖြစ်နေပါတော့သည် ။

အခန်း (၂)

ညက ပင်ပန်း လာပြီး နောက်တစ်နေ့က ရုံးပိတ်ရက်မို့ ဦးမောင်နှင့် ဒေါ်သီတာတို့ အိပ်ရာထ နောက်ကျသည်။ ။

မနက်စာ ကော်ဖီ အတူတူသောက်ရင်းနှင့် ဒေါ်သီတာတို့ က မြလေး ငုံ့ကို မေးသည်။ ။

"ဘယ်လိုလဲ မြလေးငုံ့၊ ညက ပျော်ရဲ့ လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေး၊ ဒီလိုပွဲမျိုး တစ်ခါမှ မကြုံဖူးတော့ သိပ်ကိုပျော်ပါတယ်"

"ဟုတ်လား ဒေါ်လေးတို့ နဲ့ နေရင် ဒီလိုပွဲမျိုးတွေ ခဏခဏတက်ရမှာ "

"ငုံ့ မနက်ဖြန် ပြန်တော့မယ် ဒေါ်လေး"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲကွယ်၊ ဒီမှာ မပျော်လို့ လား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ မေမေက ငုံ့မရှိတော့ တစ်ယောက်တည်း အိမ်အလုပ် တွေ လုပ်ရတာ ပင်ပန်းလို့ ပါ"

"သိတယ် လိမ္မာလိုက်တာ၊ ဒေါ်လေးမှာ ဒီလိုမျိုး သမီးလေးတစ် ယောက်ရှိရင် ကောင်းမှာ "

"အေးလေ မရှိလို့ အစ်မဆီက မွေးစားချင်လို့ တောင်းတော့ ဒီလော

က်သားသမီးများ ရက်သားနဲ့ တစ်ယောက်တောင် ပေးဖော်မရဘူး။"

"မေမေက သူ့သားသမီး ငါးယောက်စလုံးကို မခွဲနိုင်ဘူးတဲ့ ဒေါ်လေးရဲ့ "

"ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ မာနတွေ ချမ်းသာလွန်းတဲ့ ခဲအိုတော်ကြီးက တစ်ယူသန်ကြီးလေ"

ဒေါ်သီတာက ငွေကြေးမချမ်းသာသော်လည်း သူတစ်ပါးရဲ့ အကူအညီကို လုံးဝ လက်မခံဘဲ မာနရှိသော မြလေးငုံရဲ့ ဖခင်ဦးမြင့်ဆွေကို မကျေမနပ်ပြောလိုက်သည်။ ။

"ကဲပါ ၊ မြလေးငုံရယ် တစ်ပတ်လောက်တော့ နေပါ။ ဒီရက်လောက်တော့ မမလဲ လုပ်နိုင်မှာ ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်လေး"

"ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် မြလေးငုံကို ကုန်တိုက်တွေဘာတွေ စုံအောင်လိုက်ပို့ပြီး ညီအစ်မတွေအတွက် အဝတ်အစားနည်းနည်းပါးပါး ဝယ်ပေးလိုက်ချင်လို့ "

အပျိုအရွယ် ညီမလေးတွေအတွက်အဝတ်အစားကောင်းတွေ ရမည်ဆို၍ မြလေးငုံ ဝမ်းသာသွားသည်။ ။ ဒေါ်သီတာ နေခိုင်းသလို တစ်ပတ်နေရန် သဘောတူလိုက်သည်။ ။

နောက်တစ်နေ့ ညနေမှာ မမျှော်လင့်သော ဧည့်သည် တစ်ဦး မြလေးငုံကို လာတွေ့သည်။ ။

ဒေါ်သီတာက မလာစဖူး အလာထူးပြီး လာလည်သော သတိုးနိုင်ကို တအံ့တဩ ဧည့်ခံလိုက်သည်။ ။

"မောင်သတိုးနိုင် အန်တီ သိတာ့ဆီကို ထူးထူးဆန်းဆန်းလာလည် လို့ ပါလား"

"ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ၊ ဒီဘက်ရောက်ရင်းနဲ့ ဝင်လည်တာပါ"

"စီးပွားရေး လောကမှာ အခုတလော မင်း အောင်မြင်တယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ"

"အေးကွယ်၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဒီလို အောင်မြင်တာ အန်တီ ဝမ်း သာပါတယ်"

"အန်တီသိတာရဲ့ တူမလေး ပြန်သွားပြီလား"

"ဪ ... မြလေးငုံလား မပြန်သေးပါဘူးကွယ်"

ဒေါ်သီတာက သတိုးနိုင်လာလည်ခြင်းကို ကောင်းကောင်း သဘော ပေါက်သွားပြီး မြလေးငုံအား အိမ်ဖော်မလေးကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ။

မြလေးငုံ ဧည့်ခန်းဆီသို့ ဝင်လာစဉ် ရွန်းလဲ့သော အကြည့်နှင့် သတိုး နိုင် ကြည့်လိုက်သည် ကိုလည်း သေသေချာချာ တွေ့မြင်လိုက်သည်။ ။

"သတိုးနိုင်က မြလေးငုံကို သဘောကျနေပြီ ထင်တယ်"

"ဒီလိုဆိုရင် ဝမ်းသာစရာပဲ"

"သတိုးနိုင်လို လူမျိုးနဲ့ အကြောင်းပါရင် မြလေးငုံရဲ့ ဘဝက အရမ်း ကို ကောင်းစားသွားပြီ"

"မြလေးငုံ မပြန်သေးဘူးနော်"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒေါ်လေးက တစ်ပတ်လောက် နေခိုင်းလို့ ပါ"

"ဟုတ်တာပေါ့၊ ရန်ကုန်ကိုရောက်တုန်းလည်ပတ်ဦးပေါ့"

"ဒါကြောင့် အန်တီသီတာက သူ့ကို တားထားလိုက်တာ"

"ဒါဆို အတော်ပဲ။ မနက်ဖြန်ည အန်တီသီတာနဲ့ မြလေးငုံကို ကျွန်တော် ညစာဖိတ်ကျွေးချင်ပါတယ်"

"ဟုတ်လား၊ ကောင်းတာပေါ့ကွယ်"

ဒေါ်သီတာက ဖြေရင်းနှင့် ခေါင်းထဲမှာ အကြံတစ်ခုရပြီး ဖျတ်ထိုးညာဏ်ကို သုံးလိုက်သည်။ ။

"ဟာ .. မနက်ဖြန် အန်တီသီတာ မအားဘူးကွယ့်၊ မြလေးငုံကိုပဲ ခေါ်သွားလိုက်နော်"

"ကောင်းပါပြီ အန်တီသီတာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"မြလေးငုံ သမီးလိုက်သွားလိုက်နော်၊ မောင်သတိုးနိုင်က တကူးတက လာဖိတ်တာကွယ့်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါဒေါ်လေး"

မြလေးငုံကလည်း ဥစ္စပေါ၊ ရုပ်ချော၊ ဂုဏ်သရေရှိသော သတိုးနိုင်က သူ့ကို လိုလိုလားလား ဖိတ်သည့်အတွက် ကြည်နူးသွားသည်။ ။ အဒေါ်ရဲ့ စီစဉ်ပေးမှုကို အသာတကြည် လက်ခံလိုက်သည်။ ။

"ဒါဆို မနက်ဖြန်ညနေ ခြောက်နာရီလောက် ကျွန်တော်လာခေါ်ပါမယ်"

"ကောင်းပါပြီကွယ်"

"အန်တီသီတာနဲ့ မြလေးငုံ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး"

"ကောင်းပါပြီကွယ်"

သတိုးနိုင်က မြလေးငုံကို တစ်ချက်ပြီးပြီး နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွား

သည် ။ သတိုးနိုင် ပြန်သွားသည် နှင့် ဒေါ်သီတာက ကျေနပ်အားရသော မျက်နှာနှင့် မြလေးငုံကို ပြောသည် ။

"ဒေါ်လေးရဲ့ တူမချောကို မောင်သတိုးနိုင် သဘောကျနေတာ သေချာပြီ"

"ဟာ ...ဒေါ်လေးကလဲ"

မြလေးငုံက ရှက်ပြီးလေးနှင့် ခေါင်းငုံ့သွားသည် ။ ဒေါ်သီတာက နှစ်ခြိုက်စွာ ရယ်လိုက်သည် ။

"ဒါ အခွင့်အရေးကောင်းပဲ၊ မြလေးငုံ မောင်သတိုးနိုင်လို လူမျိုးကို လက်ထပ်လို့ ကတော့ သမီးလောက်ကံကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးရှိမှာ မဟုတ်ဘူး "

"ဒေါ်လေးကလဲ ဟိုက ရိုးရိုးသားသား ဖိတ်တာနေမှာ ပါ"

"ဒီလောက် အလုပ်များ တဲ့ သတိုးနိုင်က မြလေးငုံကို အသားလွတ် အချိန်ပေးမယ်များ ထင်နေလို့ လား၊ သူ့ဘေးမှာ ချောလှပေဆိုတဲ့ မိန်းမ တွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်လို့ "

သတိုးနိုင်ရဲ့ အကြောင်းကို သေသေချာချာ သိနေသော ဒေါ်သီတာက ပြောပြသည် ။

"မောင်သတိုးနိုင်က အခုအချိန်အထိ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ စိတ်ဝင် စားတာ မဟုတ်ဘူး ၊ မြလေးငုံကို အတော်စိတ်ဝင်စားတာနေမှာ "

ဒေါ်သီတာရဲ့ စကားကြောင့်မြလေးငုံ စိတ်လှုပ်ရှားရပြန်သည် ။

"မနက်ဖြန် လှလှပပ ပြင်ဆင်သွားရမယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်လေး"

သတိုးနိုင်နှင့် တူသွားသည့်အခါ ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ဝတ်ချင်၍
မြလေးငုံက မငြင်းပါ။

"သမီးတို့ မိသားစုအတွက် သမီးအကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ မြလေးငုံက လင်
ကောင်းသားကောင်းရဖို့ အရေးကြီးတယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်လေး"

သတိုးနိုင် သည် လို လာရောက်ဖိတ်ကြားသည် ကို မြလေးငုံထက်
ဒေါ်သီတာက ပို၍ ဝမ်းသာနေသည် ။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်ဈေးဝယ်ထွ
က်သည် ။ မြလေးငုံအတွက် ရယ်ဒီမိတ် ဝတ်စုံလေးငါးစုံဝယ်ပေးလိုက်
သည် ။

"ကျန်တဲ့ တူမတွေအတွက် နောက်နေ့ထွက်ဝယ်မယ်နော်၊ လော
လောဆယ် မြလေးငုံက အရေးကြီးတယ် မဟုတ်လား"

အဝတ်အစားတွေဝယ်ပြီး အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မွန်းလွဲနေပါပြီ။

"ညနေ အပြင်ထွက်ရမှာ ဆိုတော့ ဒေါ်လေးတို့ နှစ်ယောက်စလုံး
နားကြရအောင်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေး"

မြလေးငုံက သူ့အခန်းထဲဝင်ပြီး နားသည် ။ ညနေမှ ရေမိုးချိုးပြီး ပြင်
ဆင်ကာ ဒေါ်လေးဝယ်ပေးထားသော ဝတ်စုံထဲမှ တစ်စုံကို ဝတ်လိုက်သ
ည် ။

ဒေါ်လေးက ဝတ်စားပြင်ဆင်ပြီး မြလေးငုံကို လာကြည့်သည် ။

"မြလေးငုံ ပြင်ပြီးပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေး"

"ဒေါ်လေး ... အချိန်မရှိလို့ သွားတော့မယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

မြလေးငုံ ပြင်ဆင်ထားသည် ကို လျှပ်တစ်ပြက်ကြည့်ပြီး ဒေါ်သီတာ ထွက်သွားသည် ။ မြလေးငုံက ဧည့်ခန်းထဲမှာ သတိုးနိုင်လာအခေါ်ကို စောင့်မျှော်နေသည် ။ မျက်နှာလေးက အပြင်အဆင်အခြယ်အသမရှိဘဲ အလွန်လှပနေသည် ။

သတိုးနိုင်က အချိန်အတိအကျပါပဲ။ မြတ်လေးငုံကို လာခေါ်သည် ။ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေးနှင့် အလွန်တင့်တယ်နေသော မြလေးငုံကို ရွန်းရွန်း စားစား ကြည့်လိုက်သည် ။

"မြလေးငုံက သိပ်လှတာပဲနော်"

"ရှင် ..."

သူ့ကို တွေ့တွေ့ချင်း သတိုးနိုင်က ထိုသို့ပြောလိုက်သဖြင့် မြလေးငုံ က အံ့သြပြီးမှ ရှက်အားပိုသွားသည် ။

"ပြီးတော့ သိပ်ပြီး ရိုးသားတယ်၊ ကျက်သရေရှိတယ်"

"ကိုသတိုးနိုင်က ချီးကျူးလွန်းနေပါပြီ"

"တကယ်ပြောတာပါ မြလေးငုံ"

ခမ်းနားထည်ဝါသော ဟိုတယ်ဆီသို့ ခေါ်သွားပြီး မြလေးငုံကို ညစာ ကျွေးသည် ။ ဟိုတယ်တွင်းက ဝတ်စားလာသူများကို ကြည့်ပြီး သူ့အဝတ်အစားအတွက် မြလေးငုံ သိမ်ငယ်မိသည် ။

သည် လို လျှမ်းတောက်ပြီး လူ့ဂုံထံ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ကျင်လည်နေသော သတိုးနိုင်က သူ့ကို တလေးတစား အရေးပေး နေသည် ကလည်း

ထူးဆန်းနေသည်။ ။

စားသောက်ပြီး အချို့စားရင်းနှင့် သတိုးနိုင်က မြလေးငုံ လုံးဝ မမျှော်လင့်ထားသော စကားကို ပြောသည်။ ။

"ကိုယ် မြလေးငုံကို လက်ထပ်ချင်တယ်"

"ရှင် ..."

မြလေးငုံက ပါးစပ်လေးဟပြီး မျက်လုံးလေးပြူးသွားသည်။ ။

"မြင်မြင်ချင်း မင်းကို လက်ထပ်ပိုင်ဆိုင်ချင်တဲ့ စိတ်တွေ ကိုယ့်မှာ တားဆီးမရအောင် ဖြစ်လာတယ်"

ချစ်သည် ဆိုသော စကားတစ်ခွန်းမျှ မပါဘဲ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းနေသည့် သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ထံမှ သည် လိုစကားမျိုးကို မကြားဖူး၍ မြလေးငုံ ရင်ခုန်မိသည် မှာ အမှန်ပါ။

"မြလေးငုံ သဘောကရော"

"ဟင့်အင်း မသိဘူး"

"ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို ကိုယ် အန်တီသီတာနဲ့ စကားပြောမယ်၊ သဘောတူလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူပြီး စဉ်းစား၍ မရသဖြင့် မြလေးငုံက ဟုတ်ကဲ့ဟု ပြောလိုက်သည်။ ။ သတိုးနိုင်ရဲ့ မျက်နှာမှာ ကျေနပ်သော အရိပ်အယောင်တွေ ဖြစ်လာသည်။ ။

သတိုးနိုင်က မြလေးငုံရဲ့ မိသားစုအကြောင်းကို မေးသည်။ ။ မြလေးငုံကလည်း သိပ်ချစ်ကြသော သူတို့ မိသားစုအကြောင်းကို ပြောပြသည်။

"ငုံတို့ က မချမ်းသာပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်ကို ပျော်ရွှင်စရာကောင်းတဲ့ မိသားစုပါ"

"ငုံက အကြီးဆုံး၊ မောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ ညီမလေးသုံးယောက်ရှိ တယ်၊ ငုံ့ထက် အငယ်က မောင်လေးပါ၊ ပြီးတော့မှ ညီမလေး သုံးယောက်ပါ"

"မောင်လေးက ဒီနှစ် ဘွဲ့ရပြီး စီးပွားရေး လုပ်မယ်ပြောတယ်၊ ညီမလေးတွေက ကျောင်းနေတုန်းပါပဲ"

"အဖေကရော ဘာလုပ်လဲ"

"အမေက အလုပ်ထွက်လိုက်ပြီး တိရစ္ဆာန် မွေးမြူရေးလုပ်တယ်"

"ဟုတ်လား"

မြလေးငုံကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးသည် ။ မြလေးငုံ အိမ်ပြန်သည့်အချိန်အထိ ဒေါ်သီတာက ပြန်မလာသေးပါ။